

GYÖRKE SERES KLÁRA

Tücsökzene

Tücsökzenét hoz felém
A szürkülő alkonyi szél.
Virágot altat lágyan,
Ki tudja, miről mesél?
Egy rózsaszájról halk
Zizzenéssel lehull egy
Bársonylevél...

Hallgatom a tücsökzenét...
Felvillan gyermekkorom
S a régi mesék...
Anya hollóhaja csillan az estben,
Ujjai a húrokon játszanak
Önfeledten....
Ámultan hallgatjuk a dallamot,
És ártatlan gyermekként
Mesékről álmodunk...

A kis róka

Egyszer egy kis vörös róka kilopózott a vadonba, ahol addig nem járt soha. Azt hitte, hogy csodát látott, nem ismerte a világot. Rókalyukban aludt, játszott, most azonban ámult-bámult. Hatalmas fák, lombos ágak, nagylevelű bokros tájak. Ijedten nézdegélt körül, talpa a dús fűbe merült. Nap ragyogott fenn az égen, miről hallott már mesékben.

Ment, mendegélt a kis róka puha talpain osonva. Soká menve el is fáradt, éhes gyomra korgott párat. Kutatva valami eledelt, néhány bogyót megízlelt, de azt nyomban ki is köpte, keserű volt, nem ehette, így tovább ment keseregve.

Csak keringett, forgolódott, de nem találta a régi otthonát. Lassan be is esteledett, rókafí kétségbeesett. Itt fog szomjan-étlen veszni, rókamama keresheti! A sötétben is félt nagyon. Ráhu-

hogott egy nagy bagoly. Nem értette a madárszót, a sárga szem rávillogott. Éjjel sem volt nyugalom! Furcsa zajok, ríkolások, nagytestű vadászó állatok, lobbanó fény, kiáltások. A kis róka csak reszketett. Hol az otthon? Merre menjek? Rókalyuktól messze-messze, végleg elfogyván ereje, lerogyott a fűszőnyegre, és egy bokor elrejtette.

Rókamama ébresztette... bundáját nyaldosta fényesre. Örömeben hogy meglelte, szidás helyett megölelte, s kis rókáját hazavitte.

Csak addig ölelj...

Csak addig ölelj, míg szeretsz,
Szívemre hajthatod fejed.
Ölelj szerelemmel, vággyal,
Csak az irigy Hold meg ne lássa...

Második szonett

A szonett kedves műfajom.
Ábrándozom, míg leírom.
Lelkemben öröm tanyázik,
Szívemben őrzöm sokáig.

A szonett olyan, mint a gyöngy.
Ha vidám vagy, nyakadon pörög,
Bánatban színtelen, fakó,
Rímekekbe fűzve csillogó.

A szonett kedves műfajom.
Ódáért, eposzért sem adom.
Békés a szívem, míg olvasom.

A szonettben szeretet él.
Reményről ... jószágról mesél
Hajnalban s míg leszáll az éj...